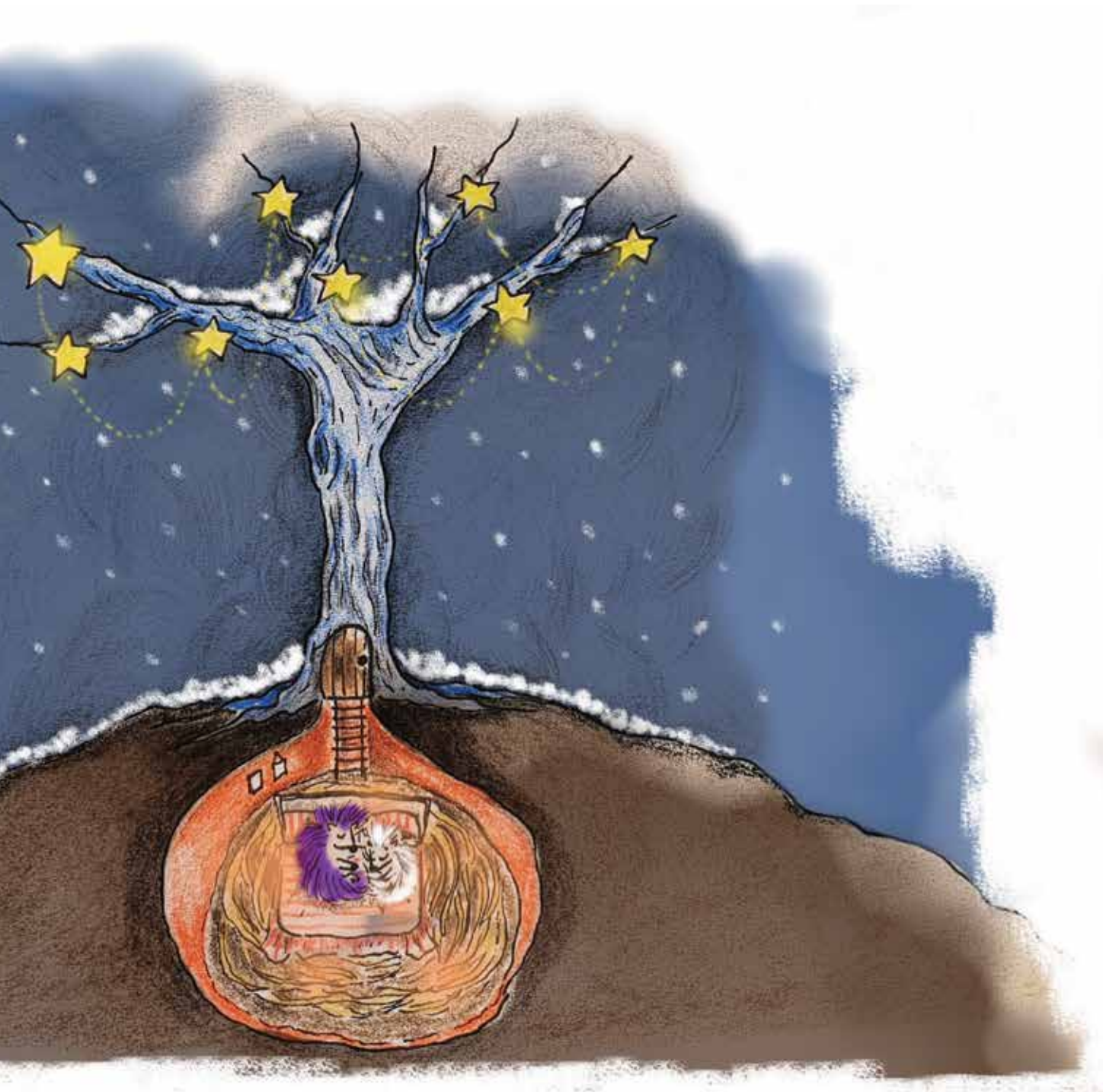

Kış gelince anne kirpiyle yavrusu
yuvalarına sığınmış, uyumuş uyanmış,
düş kurmuş ve masallarla ısınmışlar.

Yavru kirpi öyle çok sevmiş ki
sihirli sözcükleri,
devleri, cüceleri,
perileri, pireleri,
şarkı söyleyen çekirgeleri,
keman çalan süpürgeleri...

Kış hiç bitmesin istemiş.

Derken bir sabah erkenden baharın kokusunu alan
anne kirpi, yuvadan çıkma zamanını müjdelemiş.

Ama yavru kirpi buna pek sevinmemiř.
Tek istediđi, yeni masallarmıř.
Annesi bu kez de bahar masalları anlatmış.

Yemyeřil çimenlerin,
şıkır şıkır derelerin,
rzgrla yarışan serçelerin masallarını...

Yine de yavrusu doymamıř.

“Ah!” demiş anne kirpi.
“Kalmadı ki masalım.
Hepsini ezberledin.
Hem kış gelinceye dek yapacak
çok işim var benim.
Hadi, sen dışarıda oyna biraz.”

